

DE STRIJD IN NOORD-FRANKRIJK.
Na hevige gevechten, die 52 dagen geduurd hebben, slaagden de Franschen erin het door de Duitschers bezette dorpje Vermelles (bij Arras) te heroveren. Wij geven hierboven een foto van een der barricaden die door de Duitschers in de straten waren opgeworpen.

„Nee, nee! Ik kom morgen op dezen tijd terug en zal naar je uitkijken."

„Doe dat!"

***

De heer Filippus de Doffer, de beschaafde vriend van Rooie Freek wandelde dien avond het Vondelpark door om zich naar de woning van den heer Rebbers te begeven. Hij was gekleed in avondtoilet en hoogen hoed en gaf zich het air van een echten heer. In 't Willemspark No. 52 bleef hij staan. Een grijskleurige looper was tot aan het eind der stoep gelegd; hieraan en aan de helverlichte vensters en de in gala gekleede bedienden in de vestibule was het duidelijk merkbaar dat daar een avondpartij gegeven werd.

Een rijtuig hield stil waaruit eenige dames stapten.

„Ik zal me hierbij voegen," mompelde de heer Filippus.

Hij gaf zijn jas aan de garderobe af en liep de breede trappen op. Boven kwam een jonge dame hem te gemoet met uitgestoken hand en verwelkomde hem hartelijk.

„Hoe maakt u het?"

Filippus de Doffer keek een oogenblik verbaasd.

„Maar, dokter, kent u mij niet meer?" ging de jonge dame voort. „Papa is plotseling ongesteld geworden en nu moet ik de honneurs waarnemen. Ben ik niet groot geworden?"

„Ik zou u niet hebben gekend," zei de heer De Doffer en daar loog hij niet aan.

„U blijft toch zeker eenigen tijd en gaat niet zoo dadelijk weg?"

„Ik kan, helaas, niet lang blijven," zei de heer Filippus. „Het buffet is in de kamer hiernaast...."

„Ik ga er heen," viel de ander in.

„En denk er om dat ik u straks nog graag even spreken wil. Belooft u me dus, dokter, voor u heengaat nog even afscheid te komen nemen."

„'k Beloof het u," antwoordde Flip de Doffer. „In deze zaal, zegt u, is het buffet? Ik zal in tien minuten terug zijn." Hij sprak dit laatste in zichzelf, terwijl hij zich door de zaal vol gasten een weg baande. „Ik kan best eerst een flesch Moët op den kop tikken; dat houdt zoolang niet op. Arme Rooie Freek, dat gaat je neus voorbij."

Eindelijk was het hem gelukt het buffet te bereiken en liet hij de gelegenheid niet voorbijgaan hieraan alle eer te bewijzen. Toen hij eindelijk terugkeerde, was een langharige violist een solo aan 't spelen. Alle bezoekers zaten aandachtig te luisteren.

„Waar zou dat meisje zijn?" vroeg Flip zichzelven af.

De dochter des huizes had van de gelegenheid dat de gasten door het superieure vioolspel werden beziggehouden, gebruik gemaakt om een gesprek aan te knoopen met een nog jongen ernstig uitzienden heer. Ze scheen hem zeker iets grappigs te vertellen, want het strenge gelaat van den toehoorder plooide zich tot een glimlach.

„Hallo!" zei Flip tot zichzelven, „dat is zeker haar uitverkorene.

Net een goede gelegenheid voor mij om mijn slag te slaan."

De vioolsolo was ten einde en Flip stapte naar de deur om de zaal te verlaten, maar werd hierin verhinderd door een paar oude gezette dames, die langzaam voor hem liepen.

„O, ze is heel begaafd," merkte een der dames op, „heel begaafd!

Ik ben dol op haar! Ze doet de meest interessante dingen; ze schrijft zelfs!"

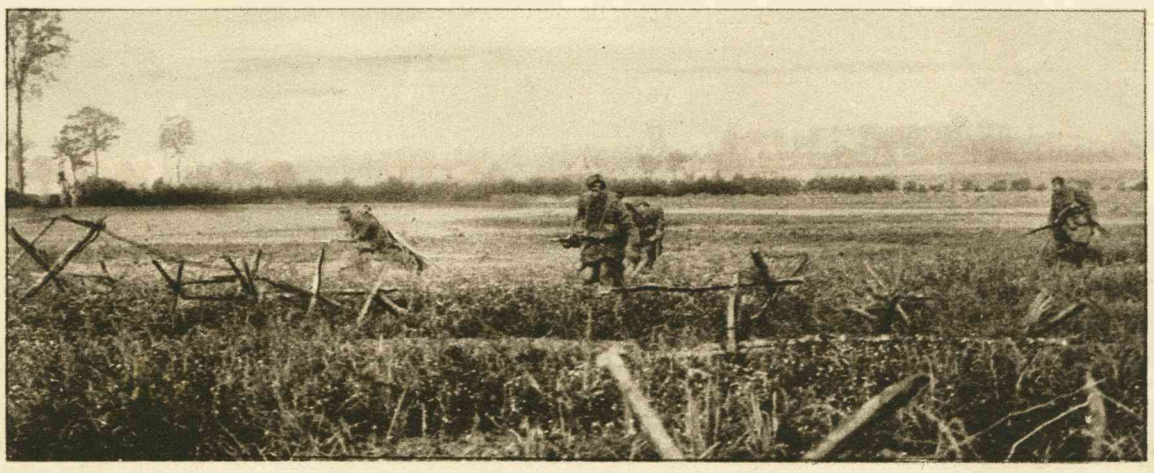
„Hoe lief," zei de andere dame min of meer spijtig. „In mijn jonge dagen, hm, toen hadden wij meisjes wat anders te doen!"

„O ja, lieve, maar de tijden zijn nu heel anders!"

Het gelukte den heer Filippus eindelijk door de menschelijke barricade heen te breken; het werd tijd dat hij beneden kwam, om daar zijn metgezel Rooie Freek te assisteeren. Op dit oogenblik liet de jonge gastvrouw den heer met het ernstige uiterlijk alleen en begaf zich naar de plaats waar Flip de Doffer zich bevond.

„Wat is dat, dokter, gaat u ons al verlaten?" vroeg ze met een lieve stem. „Da's jammer! Intusschen wel bedankt voor uw komst!"

„Het is geheel aan mij om te bedanken voor het gulle onthaal en u mijn spijt uit te drukken dat ik van uw gastvrijheid niet langer gebruik kan maken. Maar drukke werkzaamheden...."

EEN STORMAANVAL.
Een met levensgevaar genomen foto van een aanval van een Schotsch regiment op een Duitsche loopgraaf.

NA HEVIGEN STRIJD.
De korte oogenblikken, waarop er aan het front niet gestreden wordt, worden door de manschappen zoo aangenaam mogelijk doorgebracht. Dan komen de muziekinstrumenten voor den dag en worden populaire liedjes gezongen, die herinneren aan voorbije dagen en het hart van de ruwe krijgers soms op zeldzame wijze ontroeren.

„O, ik weet hoe druk men het soms hebben kan. Ik heb het ook wel eens druk."

„Het verheugt mij dat te hooren."

„Ik schrijf verschillende artikelen over het leven in de volksbuurten door „Één die daar gewoond heeft."

„Interessant," zei de heer De Doffer beleefd. „Zeer interessant zonder twijfel! Maar u heeft daar toch niet gewoond, is 't wel?"

„O, ja, gedurende eenige weken. Ik zou u hieromtrent juist een verzoek willen doen."

„Geheel tot uw dienst!"

„Zoudt u dan," hier daalde haar stem, terwijl een schelmsche blik in haar oogen flikkerde, „zoudt u de groeten van mij over willen brengen aan Rooie Freek?"

„Ken je hem?" vroeg hij verschrikt.

„En zeg hem," ging ze voort met volkomen zelfbeheersching, „dat ik hem onmogelijk morgen kan ontmoeten en dat het onnoodig is dat hij nog langer achter aan het sousterrain staat te wachten en dat je er ook niet heen behoeft te gaan, want we hebben een goede brandkast en een nieuwen huisknecht en het zilver is goed opgeborgen. Nu, vaarwel, en vergeet mijn verzoek niet."

Flip de Doffer vloog de trappen af en stond de dienstbode in de garderobe nauwelijks toe hem in zijn overjas te helpen.

„Neen," mompelde hij woedend. „Ik zal het niet vergeten! Ik zal Freek zijn rooien kop zóó bewerken, dat hij wekenlang aan zijn stommiteit denken kan!"

EEN FOTOGRAFISCH RECORD.
Van alle interessante en bijzondere oorlogsfoto's, die wij tot heden publiceerden, is bovenstaande zeker wel de meest interessante. Voor zoover ons bekend is, is het nog nimmer een fotograaf gelukt, een dergelijke opname te maken van een kanon, terwijl het werd afgeschoten, als wij hierboven er een reproduceeren. Men ziet duidelijk welk een uitwerking het schot op den stand van het kanon heeft.

VAN HET SERVISCHE LEGER.
Ter voorkoming en bestrijding van de vroeger in 't Servische leger veelvuldig voorkomende gevallen van typhus, worden de soldaten nu gedwongen om te baden en hun kleederen op chemische wijze te doen reinigen. Het wasschen der kleedingstukken wordt, zooals op onze foto te zien is, Oostenrijkschen krijgsgevangenen opgedragen.